

בן שלוש הילד. עיניים גדולות וסקרניות, טורפות במבטן כל מה שנכנס למסגרת. מעכל בשכלו הקטן את מה שקולט, ופולט את מה שקלט בשפתו השברירית, הנינוחה, הנעימה והמתנגנת, המתמשכת ומתמשכת עד בלי די. ומחבר זאת עם מה שזוכר שנאמר לו אתמול ועם מה שחוזה שלשום, ומקשר את העובדות באריג יצירתי של הקשרים מפותלים, שאחריהם יש קושי למוח הבוגר והמקובע לעקוב.

והבית של סבא וסבתא מתחבר ללוויתן של כספיון, ולפאזל של העגבנייה והמלפפון, ולוויטפילד החתולה החמודה, איך שהיא אוכלת, והקטר העיף, אבל אני לא עיף, ולמיטל שדחפה אותי היום בגן, ואני אוהב שוקו, אבל לא עכשיו, והנה מכונית נוסעת מהר, ואיזה צחוק.

וכשהוא קולט שאני מסתכל עליו, הוא מחזיר אליי מבט ישיר וצוחק בביישנות, ומייד משתף אותי בהגיגיו, אך מילותיי רק מקלקלות את היצירתיות הקולחת.

ואיך סבא מתבלבל, ונעלה ביחד לגג ונתנדנד בנדנדה, ואח"כ אראה טלביזיה עם חבורת איינשטיין, וזה מספר שלוש, ויש לי שני סבאים, וזה מצחיק. ואני לא רעב, אבל אני צמא, והבית שלכם רחוק, ואני יושב במכונית מאחור, ואני רואה מכוניות מקדימה, וגם מאחורה, והגענו! ועכשיו אני רוצה לשחק בגן השעשועים, במגלשה, בנדנדה, באופנוע על הקפיץ המתנדנד, והופ אני למעלה! וסבא עכשיו הביתה. אני לא עיף. עוד סיפור.

אני לא רוצה לישון. עוד סיפור. אני לא עיף.

עד שנרדם.